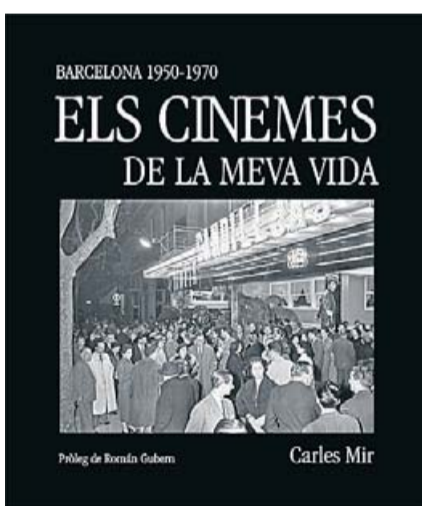

QUINS SÓN ELS CINEMES DE LA VOSTRA VIDA?

Carles Mir repassa al llibre 'Els cinemes de la meva vida' la seva educació sentimental a través de les sales de cine

TEXT *Toni Vall*

UN CLÀSSIC BARCELONÍ A l'esquerra, una fotografia del cinema Coliseum dels anys quaranta. Amb el projecte arquitectònic de Francesc de Paula Nebot, la decoració interior i exterior de Fernández Casals i les figures i relleus noucentistes de la façana a càrrec dels escultors Torra i Passani, el Coliseum va obrir les portes amb la sessió inaugural del 10 d'octubre del 1923. A sobre d'aquestes línies, la coberta del llibre *Els cinemes de la meva vida* (Comanegra), de Carles Mir.

Al Carles Mir li agrada molt explicar que gairebé neix en un cinema. La seva mare va trencar aigües durant la projecció d'*El solterón y la menor* al cinema Astoria del carrer de París de Barcelona. Era l'any 1948 i aquella arribada al món accidentadament cinèfila seria profètica, havia de marcar tota la vida del Carles. Més de setanta anys després, és un goig tenir a les mans *Els cinemes de la meva vida* (Comanegra). Una vida es pot explicar a través de les pel·lícules que l'han marcada, que t'han fet com ets, que t'han influït i captivat, les que t'han ensenyat com és el món, com són els altres, com és la història. I també, i tant que sí, una vida es pot explicar a través de les sales de cinema que has trepitjat. Avui això és quasi com un rèquiem, un comiat, una llarga agonia.

Les sales de cinema moren sense que ningú mogui un dit. I Barcelona no n'és cap excepció. Amb oasis com el Phenomena, el Maldà, el Texas i el Zumzeig, l'empresariat de tota la vida ha desertat i l'administració mira cap a una altra banda –ètan difícil és comprar el Club Capitol, reformar-lo i retornar-lo a la vida?– i si t'exclames o protestes, ets un nostàlgic. “I què? Quin problema hi ha amb la nostàlgia? No és res dolent”, s'exclama l'autor. “Per què no trobar a faltar el que hem tingut si ens sembla que era molt millor que el que tenim ara?” “I això tant val per als cines, els bars i les botigues com per passejar per la Rambla. És

molt obvi que passejar per la Rambla era molt millor abans que no pas ara”. Bé, doncs sí, *Els cinemes de la meva vida* és un recorregut cinèfil i sentimental per records associats a les sales de cine que el Carles va visitar assíduament durant els primers trenta anys de la seva vida. Els anys cinquanta i seixanta, en essència, i els primers setanta, però llavors el relat s'atura, el cinema deixa de ser una fantasia, una companyia vital i passa a ser una feina. Un punt d'inflexió? Veure *La guerra de les galàxies* al Montecarlo del carrer Provença. “A mi m'agradava molt la ciència-ficció i em vaig trobar amb una pel·lícula de guerra i terriblement infantil. Va ser una decepció”.

Lecturas, Com Ràdio, Ràdio 4, *Time Out* i, sobretot, Betevé durant molts anys han sigut els mitjans en què el Carles ha col·laborat escrivint i parlant de cinema, recomanant pel·lícules, presentant cicles i analitzant l'actualitat setmanal de la cartellera. Ara està jubilat, escriu, llegeix, passeja i continua anant al cinema, sobretot a la Filmoteca, per recuperar vells clàssics que sempre li alegren una mica la vida. Del cinema d'avui ja fa temps que ha girat full una mica. Hi ha excepcions, esclar: no s'ha perdut els últims Woody Allen i Víctor Erice.

Parafraseja el seu amic Román Gubern –autor del pròleg del llibre– i no pot ser més eloqüent: “Abans anar al cinema era un ritual, com entrar en un temple, ara si hi vas entres en petites capelles que són les multisales”. Era diferent anar als grans cinemes d'estrena –només queden dem-

CINEMA CAPITOL A dalt, cues per a la pel·lícula *Burlando la ley*, de Howard W. Koch i Edmond O'Brien, l'any 1954 al cinema Capitol. Va ser fundat el 1926 com a cinema i es va convertir en teatre a finals dels anys vuitanta. Josep Postius Saura_Arxiu Fotogràfic de Barcelona

CINEMA NOVEDADES A l'esquerra, cues per a la projecció d'*Encuentro en París* l'any 1964 al cinema Novedades de Barcelona. Josep Postius Saura_Arxiu Fotogràfic de Barcelona

CINEMA FLORIDA La façana del cinema Florida l'any 1964. Aquell any es va inaugurar un edifici de nova planta com a seu del segon Cinerama de Barcelona. Josep Postius Saura_Arxiu Fotogràfic de Barcelona

peus la sala gran de l'Aribau i el Comèdia— o anar als cinemes de barri, on podies anar-hi amb sabatilles i endur-te l'entrepà. El Carles va tenir una gran sort, els seus pares li van inculcar el cinema com una part més del seu ADN. Cada dijous, amb la mare, al cinema de barri —normalment l'Adriano del carrer Hercegovina— i els diumenges —amb el pare i la mare— al cinema d'estrena —l'Astoria, el Windsor, l'Alcázar, el Florida, el Coliseum etc.—. Terenci Moix, grandíssim amic del Carles, li va dir en més d'una ocasió: “Quina sort que els teus pares et portessin tant al cinema!” Els grans cinemes d'estrena controlaven molt l'assistència dels joves. Per a les pel·lícules “no aptes” barraven el pas de qui no tenia l'edat adequada i calia esperar mig any o més fins que arribessin als cinemes de barri, on els porters eren més laxos i feien els ulls grossos.

Alguns hits del llibre? Doncs els Caps d'Any celebrats al cinema Windsor de la Diagonal. Quan arribaven les dotze de la nit del 31 de

desembre es parava la projecció de *La volta al món en 80 dies* i *El pont sobre el riu Kwai*, es prenia raïm i cava i la projecció seguia fins al final del film. Un veí de butaca amb la mà llarga a la platea del Bonanova. Veure *Hatari!* al Coliseum els dies de la mítica nevada del 1962. No funcionava el metro ni el tramvia, per tant, ben aïllats, van baixar caminant fins al fabulós cinema de la Gran Via amb Balmes. Les pel·lícules dels Beatles, autèntics esdeveniments, al Fémina i al Balmes. A l'ABC, in comptables sessions amb els amics d'escola. Les cançons apreses de memòria de les folklòriques com Carmen Sevilla i Sara Montiel. El dia que *Cantant sota la pluja* li va fer estimar per sempre els musicals. El cinema d'art i assaig de finals dels anys seixanta amb el hit indiscutible que va suposar l'estrena de *Repulsió* al Publi del passeig de Gràcia. Les pel·lícules de l'Ànc Donald al cine de l'Avinguda de la Llum i el contrast amb les últimes sessions que s'hi van fer, ja com a sala X i títols com *Plaer entre les natges*. L'estrena fastuosa de *West Side Story* a l'Aribau i de *2001: Una odissea de l'espai* al Florida. Els primers films de James Bond, 007, sempre d'estrena al Tívoli. Les sessions de tancament del Savoy, l'Alexandra i l'Urgell.

Un devessall d'anècdotes, petites històries, records que mantens sempre gravats a la memòria i que tenen la silueta inconfusible d'actors, actrius, escenes inesborrables, cançons que sempre tindran per a tu un significat especial. Tots tenim els nostres. Un patrimoni íntim que conservem com un tresor. ●